

Dagrar : Vers och fragment

Johnsson, Harald,

81 A Br

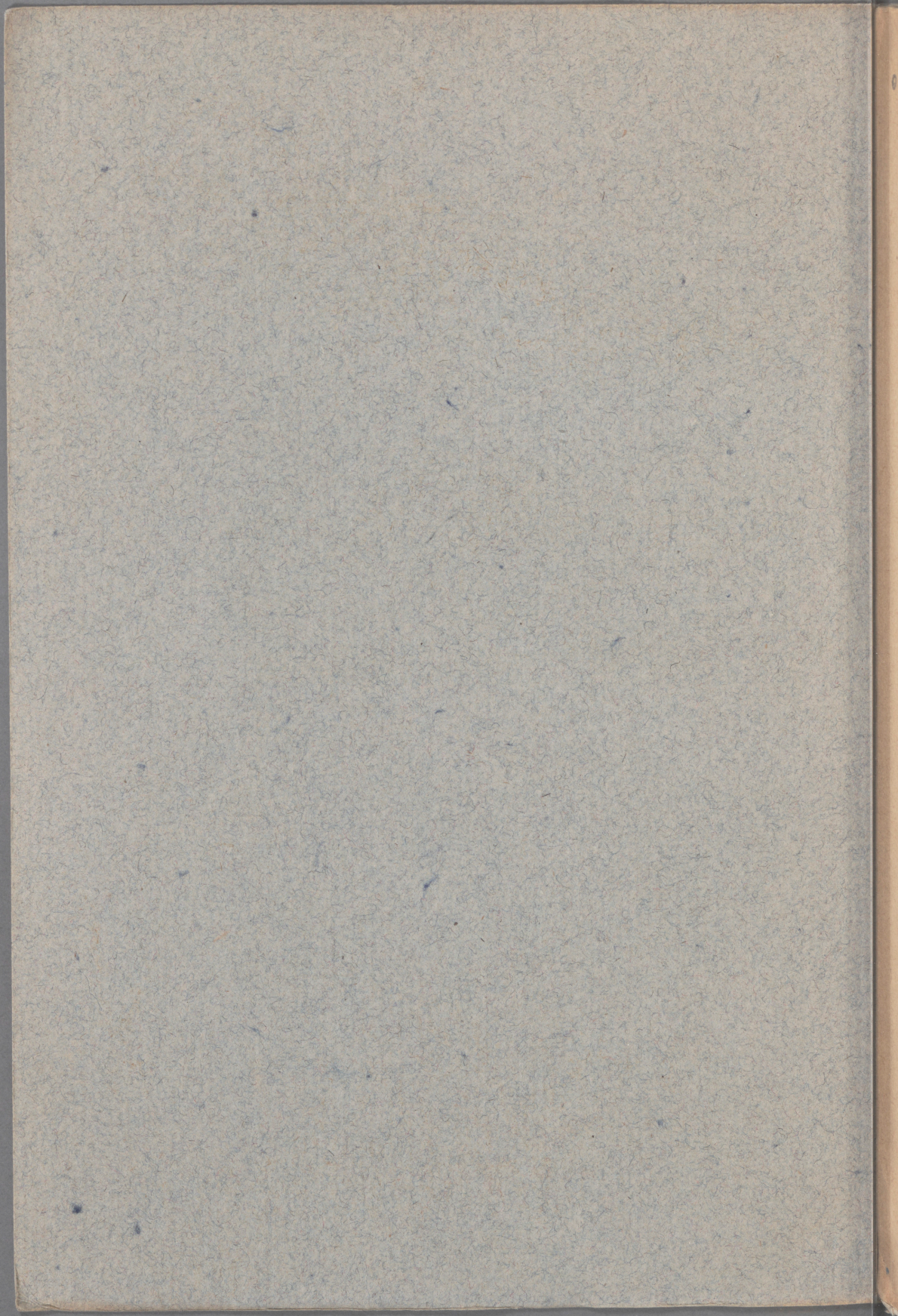
National Library
of Sweden

JOHANSSON, Harald
Dagmar

Vitt Sv.
(Pw)
0

Lundström
1906

Vän. L.
(Rev.)

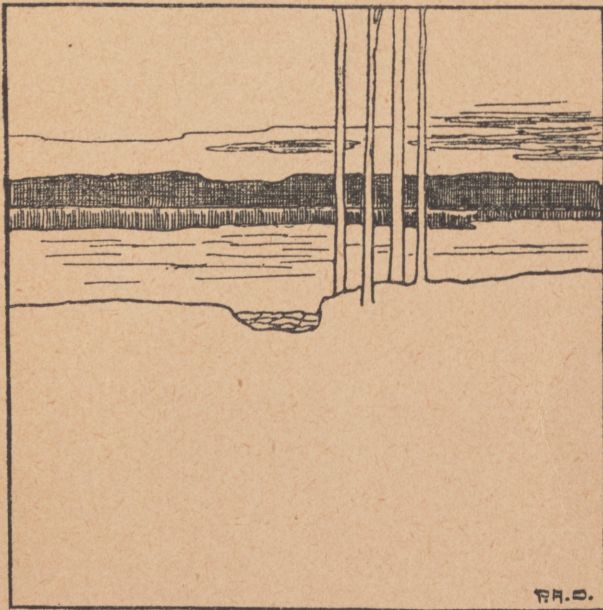
DAGRAR

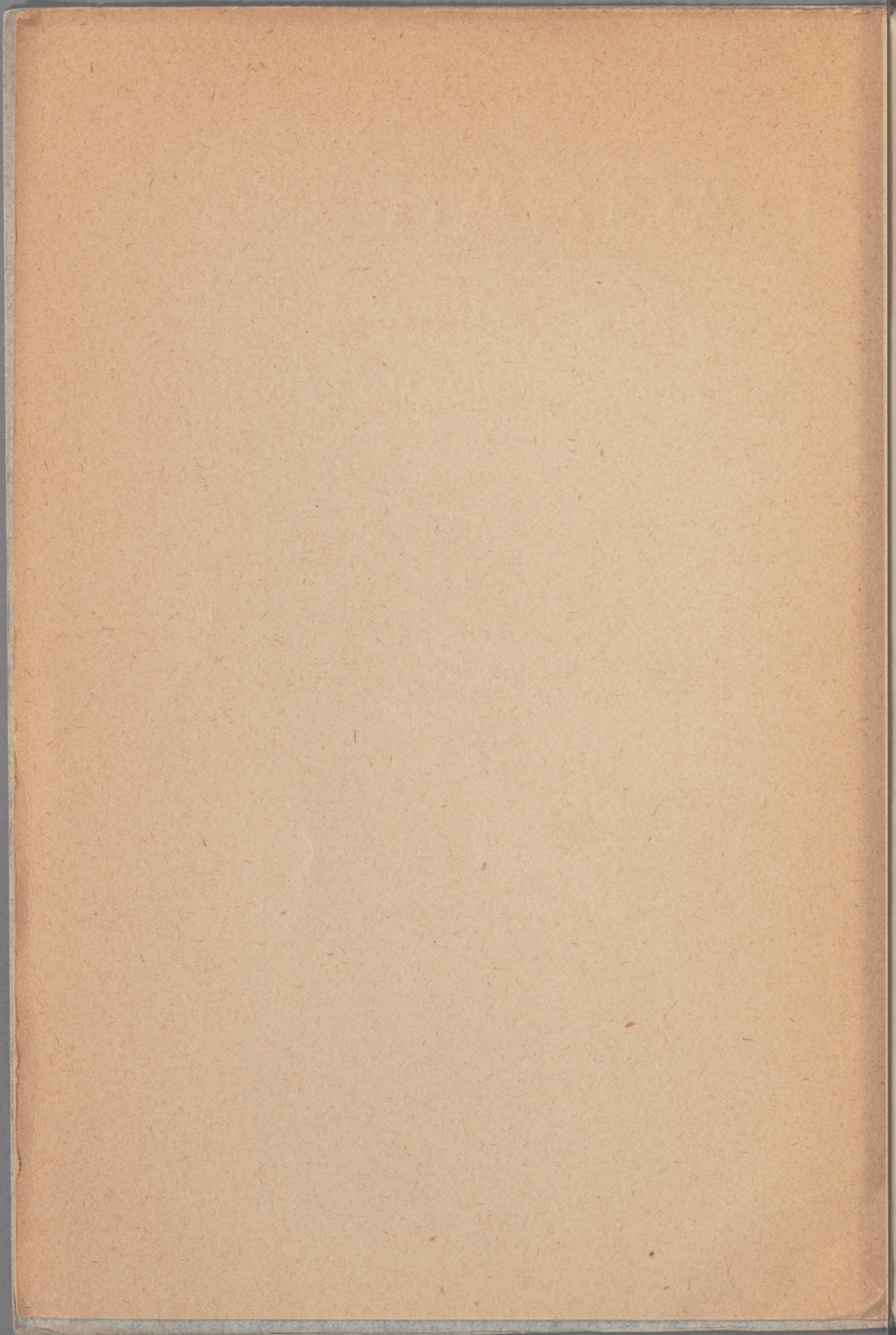
VERS OCH FRAGMENT

AF

HARALD JOHNSON

57.0.

DAGRAR

VERS OCH FRAGMENT

AF

HARALD JOHNSON

DAÐRAR

ÞEYR SHTRABMENT

HERALD JOHNSON

Landskrona
Tr.-A.-B.
1906

FRANZ SPINSON

INNEHÅLL:

Dante Alighieri	sid. 5
Julkväll	” 7
Sånger i aftonsol	” 8
Grå morgon	” 12
Floden	” 13
Solregn	” 14
Än mins jag hur din lena kind.	” 16
Från kupén	” 18
Slätten i snö.	” 19
Nu faller natt öfver hafvet	” 21
I gränden	” 23
Två själar	” 25
Ut!	” 28
<hr/>	
I jordkojan	” 31

INNEHÅLL

5	Öfversigt
7	Öfversigt
8	Sångel i skolor
12	Öfver morgon
13	Floden
14	Solens
16	En min jag minsta lilla
18	En min kapten
19	Sitter i sol
21	En lilla min öfver floden
23	I skolor
25	Öfver floden
28	Öfver floden
31	I skolor

HARALD JOHNSSON.

DANTE ALIGHIERI.

I.

¶bland när rolöst tungt mitt hjärta slår
en sömnlös natt, jag ser dig sakta skrida
emot min bädd med rosor kring ditt hår
och Beatrice slutet till din sida.

Jag ser dig sakta vid mitt läger stanna
och ögat låga af en sällsam glans.
Jag ser dig lyfta handen mot din panna
och visa stilla på din rosenkrans.

. . . Jag vaknar upp, och synens villa svinner,
och nattens dunkla flöde blekt förrinner,
och gyllne fält af lifvets ande flamma.

— — Så är du borta och din sång förklungen,
men likt en källa ur en gudom sprungen
skall jämt den lefva, städse dock densamma.

II.

Du Florens' son, hur var ditt lif en gåta,
hvars dunkla lösning ingen dödlig vet.
— Liksom en syn vi se dig le och gråta
men rufva ensam på din hemlighet.

Så var din sång: ett tempel, som du hvälfde
af jordisk längtan och af himmelskt ljus,
där tyst din ande genom hvalfven skälfde
likt sång af harpor och likt orgors brus.

— Hvar tår du fällt, skall dock likt majregn sila
i tusen bröst, där lifvets skördar hvila,
där under kälen något ädelt gror.

— — Så vill jag vandra ensam och allena
i sorgens stunder att min smärta rena
i detta tempel, där din gudom bor.

JULKVÄLL.

Så sällsamt tyst. Likt silfverklang, som tiger,
står aftonhimlen skylöst klar och ren.
Som blåa offerhymner röken stiger
mot västerns matta, fosforgula sken.

Så sällsamt tyst. — Och sakta natten faller.
Från templets fönster blinka tända ljus
likt milda ögon bakom trädens galler,
och sakta tona sång och orgelbrus.

Jag ville mildt, i denna stillhet fången,
mot rymden stiga som en ton i sången
i helig andakt, jublande och gladt,

— — men kan blott tiga drömmande och blunda
och känna själens stora högtid stunda,
och att det är en gud, som föds i natt.

SÅNGER I AFTONSOL.

I.

Långt öfver fästet drages blå en strimma
mot detta gyllenhaf af ljus och sol,
och stilla skyar i det hvita simma
likt stänk af vildros och af blek viol.

Långt bort i furumon med dunkla gömnen
den stålblå kvällen faller mer och mer,
och hela världen står i dröm, och drömmen
står likt en aning öfver skyn och ler.

Det är som lifvet dessa stilla stunder,
då sista glöden öfver rymden flamar
tyst låge rusadt af sitt eget under.

Och hvarje ruta glimmar mot det höga
likt bål, som tändas mellan svarta stammar,
likt gudomsglansen i ett mänskoöga.

2

II.

Nyss aftonsolen sina rosor strödde,
och kvällens skyar stodo guldombjutna.
— De hvita trädens rimfroststjärnor glödde
likt ljusa minnen från det längst förflutna.

. . . Och kvällen kom. — De sista glöden stänktes
kring svarta stammar blodigt från det höga.
Det tycktes mig, som om en dvala sänktes
omkring ett drömmartrött och rusadt öga.

— Jag drömmer tyst i denna stillhet fången,
där fram jag går med ögon saligt slutna,
att bleka skyar mig mot rymden bära . . .

. . . Jag drömmer om ett land, där soluppgången
nu tonar mildt kring ängder daggombjutna
och tänder offer till sin egen ära.

‡

III.

Se, kvällens skyar gyllne armar slogo
kring alltets rymd, där sakta dagen dog.
— Mot lifvets källa daggens droppar logo,
och likt ett minne hela världen log.

Och liksom fri från alla kval, som trycka,
stod världen strålande och lyckliggjord
och fällde tårar i sin stilla lycka
och bräddad mildt med sänger utan ord.

Och se, jag känner dunkla flöden välla
af ord och tårar likt en stilla källa,
som bubblar upp uti min själ och slår,

men kan blott ensam här i kvällen skrida
och stirra stum och rusad mot det vida,
men ack, ej pressa fram ett ord — en tår.

GRÅ MORGON.

Över öde åkrar hänger
vinterdagen grå och kall.
— På mitt fönster gobelänger
väfvas in af klar kristall.

Liksom ur en ändlös urna
falla hvita flingor ned,
och på stormens vingar burna
hvirfla de kring dödstyst hed.

Frusna grenar, sköra, spröda
brytas knastrande ibland.
Genom diset skymta röda
Gårdar fram i töcknig brand.

. . . Låt mig slumra, låt mig sluta
ögat än en kort minut,
medan döden på min ruta
mejslar bleka rosor ut . .

✠

FLODEN.

Fram i natten rinner
floden svart och kall.
— Genom rymden brinner
tyst en stjärnas fall.

Flodens mörka vågor
brusa doft förbi.
Himlens stjärnelågor
spegla sig däri.

Månskensstrålar bygga
med osynlig hand
mildt sin bleka brygga
ifrån strand till strand.

— — Framåt floden strömmar,
fram mot fjärran land
under ljusa drömmar
om ett världshafs strand.

SOLREGN.

Så ren är luften. — Tysta skyar hvila
omkring min hjässa töckniga och grå.
— Det regnar fint, och genom refvor sila
små solskensstrålar matt ifrån det blå.

Liksom en gyllne slöja regnet sänker
och sveper lent kring gröna fält sin ström,
och fjärran långt kring skogens bård det blänker
kring horisontens blåa himmelsdröm.

I björkens krona klara pärlor brinna
och droppa mildt för vindens smek i dans,
och ned mot floden genom sanden rinna
små klara rännilar i mattad glans.

Och allt är ro, och allt är vårlig tystnad.
— Det duggar mjukt som balsam i mitt bröst.
Och själen öppnar mildt sin kalk i lystnad
som för en dröm, som för en älskad röst.

2

ÄN MINNS JAG, HUR DIN LENA KIND...

Än minns jag, hur din lena kind
mot äppelblomman log,
men hur du grät, när tyst en vind
dess bleka fägring tog.

Jag minns, hur bak din ögonfrans
ett stilla skimmer bröt,
när mot en vårdags solskensglans
den första brodden sköt.

... Men nu, — som om en eld den bränt,
är tegen mörk och grå
liksom ett gammalt pergament
med dödens runor på.

Dock se, hur frukten lyser röd,
där blomman tyst föll af,
och tegen nyss uti sin död
oss gyllne skördar gaf.

✱

FRÅN KUPÉN.

J gyllne fågning af lif och död
stå träden i ängslig rad
och två sin döende höstdagsglöd
i morgonens solskensbad.

.. En väg ringlar lerig och gul och våt.
— Där höres en vildgås skri ..
.. Och bak den daggiga rutans gråt
drar sakta synen förbi.

✻

SLÄTTEN I SNÖ.

Iskristaller omkring takens brätten.
Hvit och stilla står en väderkvarn.
Och i fjärran slumrar sakta slätten
skär och rosig som ett somnadt barn.

Rusad tiden dessa solminuter
domnar hän vid lifvets altarrund,
och i purpurdrömmar rymden sluter
blåa ögat till en gudablund.

Jord och himmel stråla guldomgjutna.
Alla murar falla tyst itu,
alla minnen från det längst förflutna
le och famna i ett ändlöst nu.

Och som gnistor uti natten släckas
alla sorger, som vårt hjärta bar.
— Endast livets stora gåtor väckas
inom oss och ropa tyst på svar.

+

NU FALLER NATT ÖFVER HAFVET . . .

Dofter af tång och af sälta
fläkta helt matt öfver hafvet.
Vågorna vagga och välta.
— Nu faller natt öfver hafvet.

Och medan stjärnhimlen tänder
glimmande gåta vid gåta,
pilarna skälfva likt händer
lyfta att bedja och gråta,

skälfva af vindarna kyssta
som efter svar på en fråga
hän mot det blå, där de tysta,
eviga gåtorna låga.

. . Dofter af tång och af sälta
fläkta helt matt öfver hafvet.
Vågorna vagga och välta.
— Nu faller natt öfver hafvet.

†

NU FALLER NATT ÖFVER HAFVET

Dofter af tång och af sälta
fläkta helt matt öfver hafvet.
Vågorna vagga och välta.
— Nu faller natt öfver hafvet.

Och medan stjärnornas ljus
lymnande gås vid källan
glänsa skållor till hunder
lilla på vedis och källa.

Skållor af vindarnas lysan
som efter svar på en låga
här står det blått till de grå
svaga gårnas låga.

I GRÄNDEN.

Framför mig ligger gatan gul och våt,
där tyst jag går kring gränderna och stryker.
Liksom ett ensamt hjärtas stilla gråt
ett fint aprilregn kring min panna ryker.

Som när det bubblar under frusna vak
ur afloppsrännor regnets flöden sila,
och ser jag upp mot våta tegeltak
stå tunga skyar grånade och hvila.

Jag ser ibland, hur röda lyktors ljus
för vindens stötar fladdra till och flämta.
Ifrån ett naket gammalt korsvirkshus
jag hör hur röster tala högt och skämta.

Så blef det tyst en stund, och staden teg.
— En vattendroppe mot en bleckplåt klingar,
och endast ekot utaf tunga steg
långt bort i mörkret denna stillhet bringar.

Likt klara droppar i en dagfrisk lund
bak gröna fönsterträn två ögon stirra,
och våra blickar mötas en sekund,
förrän de åter ut i natten irra.

Bort i en trädgård står ett träd i knopp
längst bort, där rännilarna sakta sina,
liksom en längtan utan mål och hopp,
som dömts ätt spira här och tyst förtvina.

... Jag ser en barndomssyn i kvällen åter:
ett träd i knoppning, spirande och blyg,
ett stilla vårregn, som ur rymden gråter,
två barnaögon i en fönstersmyg.

TVÅ SJÄLAR.

Öfver stadens dunkla hus
kvällen sänkt sin dimma.
Endast nattens bleka ljus
i det blåa simma.

Allt är stillhet, allt är natt,
— domnadt som i döden.
Blott i rummet flämta matt
än de sista glöden.

Tyst står vännen. Kring hans drag
livets blekhet svinner.
Glöden af en dömd dag
kring hans kinder brinner.

Är det blott af drömmars rus,
som hans tankar timra
eller utaf brasans ljus,
som hans ögon skimra?

Ej det finns en själ, som vet,
hvad den andre drömmer,
ej den tysta hemlighet,
som hans hjärta gömmer.

Men det är som allt vi drömt,
när vi pannan sänka,
ville med hvarandra ömt
våra hjärtan länka,

länka i en stillhet klar,
dit ej tankar våga,
i en ro, som ger sitt svar
på vår egen fråga.

Och det är, som om jag hört
tyst en ande stanna,
som om bleka läppar rört
sakta vid vår panna — —

— — Och därute stadens ljus
i det blåa simma.
— Endast i ett tystnadt hus
tvänne själar glimma.

45

UT!

Ett rökigt kafé. — Ett tickande ur.
— En goja, som dåsar tung i sin bur.
— En fluga, som knäpper mot rummets golf.
Från stadens kyrktorn slår klockan tolf.

Ett bantågs hvissling nyss gäll och klar
den tunga, disiga luften skar.
— Ett åkdons rasslande utanför
och steg, hvares eko i fjärran dör.

Så tystnar den drömmande stundens rop
och faller i tigande stillhet hop.
— Så står den och skälfver den stumma dag
som under hvinande gisselslag.

Vi sitta tysta omkring vårt bord.
Vi slutat att tala i fraser och ord,
att tala om längtans och morgonens land,
förgylldt af den eviga solens brand.

— — Och stund förrinner, och stund förgås.
Men ännu cigarrernas röda bloss
i blånande töcken tala likväl
som stjärna till stjärna och själ till själ.

Och doft går tickande rummets ur,
och gojan dåsar tung i sin bur.
En fluga knäpper mot rummets golf.
Från stadens kyrktorn slår klockan tolf.

I JORDKOJAN.

(Utdrag ur en längre novell.)

— — — “Jo jo, min käre herre, här sitter jag nu ensam och får tänka öfver mina synder. Här har inte varit någon på öfver tre månader utom Anna där borta i torpet. Herrn känner kanske henne. Men herrn har kommit hit . . . var inte sådan som de andra . . .”.

Det var fattig Kersti i jordkojan, som talade, i det hon sträckte fram sin gula, förtorkade benrangelshand mot Gustaf Stenmark.

Hon var tokig, sade folk, och då var det väl sant. Ibland hade hon nog sina ljusa ögonblick, men så började hon med ens att se andar och spöken, så att man kunde bli mörkrädd på ljusan dag.

Det hade varit meningen, att hon skulle tagits in på fattighuset. Men den gamla hade en enda

stolthet: hon ville dö här i sin egen jordstuga, där caprifol och lavendel gungade på taket, och solros och pioner hvarje sommar prasslade mot rutan och tittade in till henne i hennes fattigdom. Och när hon så bestämdt förklarar, att det osynliga folket skulle med, hade fattigvårdsstyrelsen blifvit litet betänksam och låtit henne vara i fred. Hon kunde ju rakt skrämt lifvet af de andra gamla beskedliga hjonen.

Hon satt bland halmen på den rankiga trä-sängen och talade med den egendomliga patos, såsom endast de vansinniga kunna.

“Hör herrn inte“, fortfor hon, då råttorna rasslade bland bråtet uppe på vinden, “hör herrn inte? Å, de äro så många, så många! Jag skall ha mitt straff!“

Hennes ögon brunno, och hon for med de bruna, skrynkliga händerna öfver sin panna.

“Vet herrn, hur det är, då skyarna komma gula och grå hit upp mot min koja? Å, ni vet det väl inte!“

Gustaf kände sig hemsk till mods och vände nervöst på sin klocka.

“Där sitta de“, fortfor den gamla, “och skrika och skrika . . . Och där sitter *han* också . . . och han skriker med och ropar på hjälp. Inte sant, herrn kände min son?“

“Har Kersti haft en son?“

“Ja, ja, jag visste väl det, att herrn kände honom“, återtog hon grubblande utan att ha hört Gustafs fråga, “jag visste det nog. Det skall herrn

tro var en gosse det, rask och stor. De begrafvo honom inte. Han ligger däruppe på vinden. Hör herrn inte, hur han ropar. Rask och stor var han. Herregud, han var mitt enda stöd, sen den äldste reste sin väg, min son predikanten Mo. Herrn känner kanske honom också. Han är ett Guds barn. Det är så länge, så länge sen han for bort. Jag gjorde så godt jag kunde mot honom. Han tyckte väl inte att det var roligt att sitta hemma hos sin fattiga gamla mor. Så blef han ett Guds barn. Jag har aldrig sett honom sen. Men jag tyckte ändå många gånger, att det var hårdt, att han aldrig kom och hälsade på mig. Han trodde väl, att jag ville ha pängar af honom. Jag skickade bud på honom en gång. En enda gång, sen jag blifvit ensam, då jag låg svårt sjuk, så att jag trodde min sista stund var kommen. Min son var här då i byn och predikade. Ja ja, jag skickade bud på honom. Men han svarade, att han inte ville komma, så länge djäfvulen ännu rådde om min syndiga själ. Ja, min herre, just så svarade han . . .“

Gustaf pressade ihop läpparne och teg, och den gamla fortfor:

“Ja, han är ett Guds barn, men jag tycker ändå, att han någon gång kunde komma. Sådan var inte den andre. Min gosse brukade jag kalla honom. Herrn sade ju nyss, att han kände honom. Rask och stor var han. Herregud. De kallade honom oäkta. För mig var han äkta, för mig var han min son. Jag födde honom själf och

betungade ingen annan med honom. Fadern hans dog, då en mergelgraf rasade öfver honom, strax innan vi skulle gifta oss. — Ja, mänskan skall ha sitt straff. Han föddes fram mot våren, då det börjar grönska häruppe på taket, herrn vet. Han växte upp, den där horungen, som de kallade honom. För mig var han min son. Han blef så stor, jag var så glad vid honom. Så en dag kom straffet!

Det var en vinter, då de hvita och gula isflaken komma, och då vattnet är så svalt och kallt. Har herrn tänkt sig, hur det skulle vara att krypa ner i strömmen då? Just då! Har herrn tänkt sig, hur det skulle vara att sitta där med hufvudet ofvan vattnet och känna blodet långsamt, långsamt, långsamt frysa till is? Hva? Sitta där med hufvudet ofvan vattnet och titta på skyarna. De gula och grå skyarna. Har herrn tänkt sig det? Jo jo, jag visste väl, herrn är inte som de andra. Herrn har kommit hit till mig i min ensamhet.

Det var en sådan vinterdag, och de hvitgula isflaken hade blifvit allt större och större. Där ligger en mölla där nere, herrn vet. En mölla med ett stort, stort vattenhjul. Å, de kosta så mycket pengar, de där vattenhjulen. Mera än jag någonsin ägt. Herrn har inte hört talas om, då jag skulle köpa det vattenhjulet? Det där stora, dyra vattenhjulet, som kostat så mycket pengar! Herrn ser så förvånad ut. Herrn tror väl, att jag skulle börjat mala säd åt mänskorna. Mala, mala och bli rik, hva? Ånej! Jag skulle huggit i sönder

det, om jag kunnat köpa det. I två timmar af mitt lif var det hjulet så värdefullt för mig, bara två fattiga timmar, och hade jag då kunnat köpa det, skulle jag gjort det. Och sen skulle jag huggit det i små, små bitar, så sant som den straffande guden lefver . . . Men jag kunde inte.

Det var en sådan där vinterdag, ja.

Isflaken hade lagt sig som en mur kring det där stora vattenhjulet, som kostat så mycket pängar. Hjulet kunde inte snurra rundt längre, — herrn förstår, — det kunde inte snurra . . . Mjöl-naren kunde inte mala, inte förtjäna pengar . . .

Ja, herrn minns kanske det där kalla året, då de många isarna kommo och bron höll på att ramla och vattnet svämmade öfver. Det var många, som kommo i elände det året. Gud nåde oss alla, som äro fattiga här i världen!

Där nere vid möllan skulle isarna huggas loss. Vattenhjulet kunde ju inte stå hela vintern heller! Mänskorna kunde inte få sin säd malen, och mjöl-naren kunde inte förtjäna pengar . . .

Vattenhjulet skulle huggas fritt från isen. Min pojke var med, min store, raske pojke . . .

Det var ett hårdt arbete. Och ett farligt arbete. Vet herrn, hur det känns att hugga is? Ånej, herrn har så fina och späda fingrar. Min gosse hade stora, grofva händer . . . Vet herrn hur det känns? Inga stora, fina rockar får man ha då. Vill man hvila sig, börjar kölden att sticka i kroppen, och då får man hugga i på nytt. Den fattige har inte råd att bli sjuk, han.

... Å, jag minns den dagen. Hela mitt lif kan rymmas in i den ...

Min pojke skulle hjälpa till att hugga vattenhjulet fritt. Ingen ville gärna våga sig ned i rännan och hugga loss. Det var ett farligt arbete, skall herrn veta. För se, där öfverst på hjulet hängde där fullt med is, tung, blågrå is, och när man då högg loss där nere, kunde det lätt hända, att hjulet började glida, snurra ... Gud nåde då den, som stod där under!

Men min pojke han var så rask och oförvägen ... Jag var fattig, då som nu. Ännu fattigare kanske! Se, då tryckte eländet, — då tyngde det mer än nu.

Jag hade skuld på min lilla stuga. Jag hade fått ett lån i banken. Tiderna hade varit svåra. Det hade dröjt med betalningen, och man började hota med att taga huset ifrån oss. Å, herrn vet inte, hur det känns ...

Nåja! Isen skulle huggas bort. Ingen ville ned i rännan. Mjölaren skrek och svor, men ingen ville dit ner. Han lofvade dubbel betalning, men ingen ville ändå. Ingen, utom min gosse, min store, modige gosse!

Å, Herregud, om han aldrig stigit ner! Men vi voro ju fattiga och lånet skulle betalas. Ja ja, herrn känner inte till det der, herrn, som är rik.

Jag var hemma den dagen och gick och sysslade med något, jag minns inte hvad det var. Se herrn, den dagen omtöcknade alla minnen — utom ett enda.

Så kom budet.

Hjulet hade börjat glida. Min gosse, min store, raske gosse hade fått fötterna inklämda mellan hjulet och trägolfvet i rännan.

Hur jag orkade springa dit ner, minns jag inte. Jag minns bara, hur jag stod på bryggan och såg honom kämpa med döden. Han hade redan då legat där länge. Då han fick se mig, började han gråta: "Mor, hjälp mig, mor!"

Herrn vet inte, hur det känns för en mor då, hva? Där stod fullt med människor vid stranden. Men ingen kunde hjälpa. Man hade endast lagt ett groft rep under hans armar, så att hans huvud hölls uppe. Å, Herregud, jag vet inte hvad mänskorna tänkte på. Inte sant, herrn tycker, att det skulle varit en lätt sak att snurrat tillbaka vattenhjulet?

Men ingen vågade — ingen!

Jag grät och jag bad, men det hjälpte inte. Där fanns ingenting annat att göra än att hugga sönder vattenhjulet, det stora, dyra vattenhjulet.

. . . Och vattnet surlade och flöt med hvita och gula isflak, svart och kallt, och där uppe hängde en sky, stor och grå. Jag minns det så tydligt.

. . . Och där låg han, min gosse, min store, raske gosse och bad om hjälp så rörande, att en sten kunnat gråta. — Och han såg på mig med sina ljusa, blå ögon, som voro fulla af tårar . . . "Mor lilla, hjälp mig!"

Men hans fattiga mor kunde inte hjälpa.

Folk ville börja hugga sönder vattenhjulet, men mjölnaren skrek och svor, att han skulle klyfva skallen på den förste, som rörde hans hjul. Repen, som man kommit med, hade brustit allesamman, då man försökt snurra hjulet tillbaka.

Jag bönföll honom. Jag ville köpa hans hjul, jag ville ge honom hvad han begärde. Men vet herrn, hvad han svarade? — Han skrattade. Skrattade åt en mor, som ville rädda sin gosse!

Å, jag hade ju glömt, att jag var fattig. Men jag tycker ändå, att han inte behöft skratta . . .

Och min gosse låg där nere med ansiktet rödblått och blekt på samma gång, och han bad: "Mor lilla, hjälp mig, mor lilla!"

Har herrn någonsin pröfvat på en stor sorg? — Mätte då den straffande guden bevara herrn därför!

. . . Ett par gånger var man nere och gaf honom bränvin för att värma honom. I två timmar låg han där — i två timmar, min herre. Han var så stark och stor, min gosse. Det var nog svårt för honom att dö. — Ack, om han bara dött med ens, om bara repet brustit, som höll honom uppe, men . . ."

Den gamla böjde sig ned och grät, därpå fortfor hon med darrande stämma:

"I två timmar låg han där. Så till sist förbarmade sig Gud, den stränge straffande guden. Inte vet jag, hvad min gosse brutit mer än andra . . . Han var så snäll och god. Men den store vredens Gud visste det väl, han.

Har herrn hört en själs sista suck? Det är något så underligt. Jag hörde det den gången. Där uppe seglade en stor sky, tung och grå, och då han dog, pojken min, då fångade det molnet hans själ, och det blef rödt och gult. Man sade, att det var solen, som sken på det, — men jag vet bättre jag, det var min gosses själ, som kom det att glimma.

Ändtligen lyckades de taga upp honom, sen han var död. Å, de begrofvö honom inte. Hör herrn inte, hur han tassar där uppe på vinden? Hör herrn inte . . .“

Och den gamla satt i den gula sänghalmen och vaggade alltjämt af och an, som hon velat vagga ett barn eller en sorg till ro.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

